CAHİT SITKI TARANCI'DAN İTALYANCAYA ÇEVİRİLMİŞ ŞİİRLER

Dr. Necdet ADABAĞ

GECE BİR NETİCEDİR

Renkler çekildi işte simsiyah bir saraya; Birbirine müsavi artık her şey: Gecedir. Geldi minarelerle kuyular bir hizaya; Ya her şey dev gibidir, yahut her şey cücedir.

Bir sular hücumudur ansızın hafızaya; Bu, başlayan, belki de biten bir işkencedir. Kafalar ayna gibi şimdi bir muammaya; Bu, içinden çıkılmaz bir müthiş bilmecedir.

Korku bir kokudur ki karışmış bu havaya; Ve sükût bir çığ gibi büyüyen düşüncedir. Simdi her kımıldanış usulca, sessizcedir.

Bir torba tutmuş gibi boşlukta bir el güya, Gülen, ağlayan başlar düştü aynı torbaya; Gece bir sebep değil, belki bir neticedir.

(ömrümde sükût, Bilgi, 1968, s. 43-44)

LA NOTTE È UN ESITO

Ecco! i colori si sono ritirati in un palazzo oscuro, Sono uguali tutte le cose: è notte, I minareti e i pozzi sono pari di altezza, o tutti sono come giganti o sono come nani.

All'improvviso è un afflusso dell'acque nella memoria, questo è un tormento che inizia, forse è quello finito, Le menti si rivolgono a un problema come uno specchio, è questo un indovinello insoluto.

La paura è un odore che si mescola all'aria, E il silenzio è un pensiero crescente come una valanga Ora ogni mossa è silenziosa, piana. Come se una mano tenesse un sacco nell'immenso, sono cadute le teste sorridenti, tristi nello stesso sacco; La notte non e un motivo, forse e un esito.

GENÇLİK BÖYLEDİR İŞTE

İçimi titreten bir sestir her gün. Saat her çalışında tekrar eder:
"Ne yaptın tarlanı, nerde hasadın? Elin boş mu gireceksin geceye? Bir düşünsen! yarıyı buldu ömrün. Gençlik böyledir işte, gelir gider; Ve kırılır sonra kolun kanadın; Koşarsın pencereden pencereye."

Ah o kadrini bilmediğim günler, Koklamadan attığım gül demeti, Suyunu sebil ettiğim o çeşme, Eserken yelken açmadığım rüzgar! Gel gör ki sular batıya meyleder, Ağaçta bülbülün sesi değişti, Gölgeler yerleşiyor pencereme; Çağınız başlıyor ey hatıralar.

(Otuzbeş yaş, Varlık, 1954, s. 22-23)

LA GIOVENTU' E' COSI

E' un suono che mi fa tremare l'anima ogni giorno. L'orologio quando suona, ripete; "Che hai fatto del terreno, dov'e il raccolto? entrerai con le mani vuote nella notte? Pensaci, sei arrivato a meta della vita, e cosi, sempre, la gioventû: viene e va, dopo ti si spezzeranno le braccia e le ali, correrai da finestra a finestra"

Ah! i giorni che non ho apprezzato, il mazzo di fiori che ho buttato senza odorare, la fontana di cui ho prodigato l'acqua, spirando il vento non ho spiegato la vela! Vieni a vedere, le acque tendono all'ovest, E' cambiato il canto dell'usignolo sui rami, Le ombre dimorano alla mia finestra, Inizia la vostra epoca, o rimembranze!

DÜŞÜNDÜĞÜM YER

Yeryüzünde bir iklim, Bir yer var ki sevgilim Düşündüğüm orası. Bir ayva gibi olgun, Sert ve mayhoş havası, Tam mizacına uygun.

Orda hiç işlenmemiş, Bakışla kirlenmemiş, Saf bir tabiat vardır; Ve mevsim istediğin Gibi bir sonbahardır, Ta kıyamete değin.

Orda gökler bakırdan, Çadır kurmuş bir kervan. Bir bulutlar diyarı. Mat bir gümüştür sular, Şimşekli havaları Sabah akşam buğular.

Yaprağı solgun duran Dalları yorgun duran Ağaçlarında hele, Bir yanık bülbül olmuş Geçmişi türkülerle Yâdeder durur her kuş.

Orası izin midir, Gölgen mi, aksin midir? Yer, gök, su, kuş ve çiçek O donuk güzellikler, Orda her şey sen demek, O kadar sana benzer.

Sevgilim, buradan uzak, Uzaklarda yaşamak, Sevmek ve ölmek için, Açılıp denizlere, Bir gün gitsek mi dersin Sana benzeyen yere.

(Sonrası, Varlık, 1957, s. 27-28)

IL PAESE CHE PENSO

Nel mondo, amore mio, esistono un'atmosfer a, un luogo che io penso essere laggiu. Come una melacotogna matura, la sua aria e aspra e forte secondo la tua indole.

C'e, laggiû, una natura che e incolta, e non e insozzata dallo sguardo; E la stagione come vuoi tu, e un autunno che dura sino alla fine del mondo.

I cieli, laggiû, sono di rame, Aveva piantato la tenda una carovana. E' un paese delle nuvole, le acque sono d'argento opaco, i suoi temporali, ci sono le nebbie di notte, di giorno.

Le sue foglie rimangono pallide, I suoi rami rimangono stanchi, sui suoi alberi ogni uccello ancora piû diventa un usignolo innamorato ricordando con i trilli il passato.

E' la tua impronta laggiû, la tua ombra oppure il tuo riflesso? La terra, il cielo, l'acqua, la colomba, e il fiore, tutte quelle bellezze opache, laggiû, tutto vuol dire tu, laggiû ti rassomiglia tanto.

Mio amore, lontano da qui, vivere lontano, per amare e morire, solcando le onde vogliamo andarcene un giorno nel paese che ti rassomiglia.

HAYAL ETTİĞİM ŞEY

Gök mavi mavi gülümsüyordu, Yeşil yeşil dallar arasından. Altın sesi birdenbire sordu: Ne haber eski aşk yarasından!"

"Kapandı, dedim, bitti karanlık; Vuslatla sona erdi o çile; Bu huzur şelalesi aydınlık Yeni bir çağdır"başlar seninle."

Mevsim bahar devamı bir yazdı; Okşamak devresindeydi rüzgâr; Yukarda bulutlar bembeyazdı. Gelinlik elbisesi bulutlar.

Nihayet bahtiyar başımızı Bir yastığa attığımız günden, Aşkın hayata verdiği hazzı Neden sonra tattığımız günden

Bir ömür sürüyoruz, bihaber, Günün beyhude dağdağasından. Gök hâlâ mavi mavi gülümsüyordu, Yeşil yeşil dallar arasından.

(Otuzbeş yaş, Varlık, 1954, s. 120-121)

FANTASTICHERIE

II cielo sereno sorrideva fra i rami verdi verdi, La sua voce d'oro ha chiesto ad un tratto: "Come va la ferita dell'antico amore?"

"E' chiusa" ho detto, "e finito il buio, quell'angoscia e finita col tuo arrivo, questa cascata di felicità e uno splendore, un nuovo periodo comincia con te"

Era primavera, poi venne l'estate, era nel tempo di accarezzare, il vento, lassû le nuvole erano bianche, le nuvole, vestiti da spose. Dal giorno in cui abbiamo posato la testa sullo stesso cuscino insieme, dal giorno in cui godiamo del piacere che ci da l'amore,

viviamo insieme incuranti del rumore della vita. Il cielo sereno ancora sorrideva far i rami verdi verdi.

AYNALARDA GECE

O biten günle beraber Aynalarda gece olmuş; Onlar, onlar ki geceleyin, Gurbete düşmüş gibiler, Sabır, tuttukları yolmuş Sabaha erişmek için! O biten günle beraber Aynalarda gece olmuş.

— O biten gündür. Ne ışık Ne de renk bıraktı bize; Boş değil ağladığımız, Geceler içinde kaldık Yine kendi kendimize, Yine öyle yapayalnız. O biten gündür: Ne ışık, Ne de renk bıraktı bize.

(Sonrası, 1957, s.

LA NOTTE NEGLI SPECCHI

A giorno finito si fa notte negli specchi, sono di notte, come se fossero esiliati. La pazienza e la via avviata per giungere all'alba! A giorno finito si fa notte negli specchi. Quel giorno e finito: ne la luce ne il colore ci ha lasciato.
Non e inutile piangere, siamo rimasti nelle notti di nuovo con noi stessi, di nuovo cosi nella solitudine.
Quel giorno e finito: ne la luce ne il colore ci ha lasciato.